

καταπτυστον εύταλές, μισθόν. Σουβ. Έπιρρ., -τως, Κλήμ. 'Αλ. 546.

καταπτυχής. ές, έχων πολλάς πτυχάς, έμπερόναμα Θεοκρ. 15. 34.

καταπτύω, μέλλ. -ύσω, πτύω επί τινος ή πρός τινα, ίδιος ώς σημειών βδελυγμού και καταφρονήσεως, μετά γεν., τίς ούχι κατέπτυσεν άν σου; Δημ. 295. 8, πρβλ. Διοσχίν. 64. 13: τής φιλοσοφίας κ. Λουκ. Κατάπλ. 12, κτλ. ούτω, κ. δωροδοκίας Διοσχίν. 31. 31: πλούτου Λουκ. 'Ικαρ. 30: άπολ., 'Αριστοφ. Βάτρ. 1179. [Περί τής ποσότητος, ίδε -πτύω].

κατάπτωμα, τό, ότι κατέπεσε, κατάπτωσις, 'Εβδ. (Ψαλ. ΡΜΓ'. 14). II. άδυναμία, 'Αλέξ. Τραλλ. 8. σ. 405.

κατάπτωσις, εως, ή, πτώσις, άσθένεια, άδυναμία, 'Ιπκ. π. 'Αρθρ. 808, Γαλην., κτλ. κ. τής δυνάμεως 'Ορειβ. σ. 770. 2) πτώσις, δυστυχία, 'Εβδ. (Γ' Μακκ. Β, 14).

καταπτύσσω. «ζαρώνω», χαμηλώνω, ώς τό καταπτήσσω. τίπτε καταπτύσαντες άφροστατε; 'Π. Δ. 340, πρβλ. 224: κ. κύνες ώς άμφί λέοντα Ε. 254, 476: «καταπτύσις» ροβείται, δικαιά, ταπεινούνται 'Ησύχ.

κατάπτως, ό, ό καταπετωκός, ό κατακείμενος.

καταπτωξέω, χέμνω τινά όλος πτυχόν, Πλουτ. Κάτων Νεώτ. 25. — Παθ., γίνομαι πτωχός, έπαίτης, κατεπτωχευμένος ό αυτ. έν Κικ. 10: τύχαι κατεπτωχευμέναί, πολύ πτωχική κατάσταση, Διον. 'Αλ. 9. 51.

καταπτύγιζω, είμαι ή ενεργώ ώς καταπτύγων, κίναδος είμαι, «καταπτύγειν» τό τήν πυγήν επί πολύ μεταφέρειν έν τῷ βαδίζειν Φώτ.

καταπτυγιομαχέω, τινά, καταβάλλω έν πυγμαχία, Σχδλ. είς Λουκ. 'Έπιρρ. 20.

κατάπτυγος, ον, ίδε καταπτύγων.

καταπτύγοςύνη, ή, κτηνώδης όρεξις, σαρκική έπιθυμία παρά φύσιν, Κρατίνος έν «Δραπέσι» 4, 'Αριστοφ. Νεφ. 1023, 'Αποσπ. 180: κ. καί πασχίτισσος Λουκ. 'Ενύπν. 32.

καταπτύσζυνος, η, ον, = τῷ έπομ., Κρατίνος έν «Χειρ.» 4, άλλ' ίδε Meineke.

καταπτύων, ονος, ό, ή, ούδ. κατάπτύγων. ούχι καταπτύγων: (πύγη) παραδεδωμένος είς έπιθυμίας σαρκικής παρά φύσιν, και παθίου, αισχρού, άχρείου, άσελήγης, λαικαστάς και καταπτύγων 'Αριστοφ. 'Αχ. 79, 'Ιπκ. 639, όπερ ό Σχολ. έρμηνεύει «ευρύπρωκτον ή τον πεπονημένον» έν Σφ. 687: κ. καί άναίσχυτος Νεφ. 529, 909: ώ κατάπτύων ό αυτ. έν Θεσμ. 200. Δι πλάγιαι πτώσεις ένίοτε φέρονται έσφαλμένως, -πτύγωνος, κτλ., πιθανώς ένεκα τού τύπου -πυγανώτερος έν 'Αριστοφ. Λυσ. 776: άλλ' ούτος είναι άπλώς τύπος άνωμάλως σχηματισθείς χάριν τού μέτρος, ώς τό κακοξενιώτερος παρ' 'Ομ., πρβλ. Λοβέκ. είς Φρύν. 193: έτερος τύπος καταπτύζωτερος έκ τού κατάπτύγος, ώς και τό άπειρών έκ τού άπειρος (όπερ άναφέρεται υπό 'Ησύχ. και Φωτ.), άπαντά έν Σώφρονι παρ' 'Αθην. 281Ε: και -ότατος έν 'Ελλ. 'Επιρρ. 1131: πρβλ. έπιλήθων, έπιλησμοτέρος: παροιμιώδης φράσις, καταπτύζοτέρων άλφιστών, διότι οι ίχθύες ούτοι λέγονται ότι άκολουθεί ό έτερος θατέρω κατά τήν πυγήν ('Αθην. 281Ε), δι' τής σημαίνονται οι άκρατές και οι καταφερέεις, οι λάγνοι. Περί τού τονισμού τών συνθέτων έπιθέτων είς μων τῆς τήν σοφήν διδασκαλίαν Κόντου έν Γλωσσ. Παρατρ. σ. 154.

καταπτύω [ύ]: μέλλ. -ύσω, κατασπίζω, κέμνω τι νά σπίζω, τήν κατέψω 'Ιερών μέλλ. 'Ηελίοιο 'Ομ. Τρν. είς 'Απόλλ. 371. — Παθ., κατασπίζομαι, σήπομαι: ά 'Ησύχ. έρμηνεύει «ευρωτίω», εύλον ..., τό μέν ού καταπτύεται όμβρος 'Π. Ψ. 328. καταπτύάζω, κατακαλύπτω, κατακοσμίω, συγχ. παρ. Κυρίλλ., Εύστ., 1379. 12.

κατάπυκνος, ον, έπισταμι. άντι τού πυκνός, λίαν πυκνός, Θεοκρ. 'Έπιρρ. 1. 1. II. ώς ίατρικός όρος, λίαν δυσκοίλιος, ήν δέ ού καταπυκνος ή κοιλία δοκεί είναι, μαλθακώ κλύσματι υπόκλυζε 'Ιπκ. 406. 10. III. κ. είς ή επί τι: «ή διάλεκτος κατάπυκνος επί τήν τού ε χρήσιν» 'Απολλ. περί Συντάξ. 56, Δ. Β. 598.

καταπυκνώω, γεμίζω πυκνά μέ τι πράγμα, τρήμασι τό τελχος Πολύδ. 8. 7, 6: θύρας ήλοιο Διόδ. 17. 71: τοίς άφώνιοι τάς συλλαβάς Διον. 'Αλ. π. Συνθ. 16: παραδειγματών πλήθει τήν πόλιν, μέ άρθονικη παραδειγματών, Πλουτ. Λυκούργ. 27: ούτως έν τῷ Παθ., επί τού στερεώματος, καταπεπυκνώσθαι .. πλήθει άστέρων 'Αριστ. Μετωρ. 1. 8, 18: επί χώρας, έλαίας καταπεπυκνώσθαι, είμαι πυκνός πεφουτεμένος μέ..., Διόδ. 3. 44: μεταφορ., σταθμοί έγείρονται και έπαύλεις και τῆ πάλαι βασιτώνη καταπυκνώνεται Θεμιστ. 16. 112. II. άναγκάζω είς μικράν περιοχή, συμπιέζω, συμπυκνώ, 'Επικούρου ούτω καταπύκνου τήν ήδονήν Δαμείδ. έν «Συνετρό.» 1. 62: και ώσαύτως: έν σχέσει πρός τόν 'Επικούρου, τάλαντ' έγώ σοι κατεπύκνωσα τέτταρα, ιδεπάνασσα τέσσαρα τάλαντα διά μιάς ή έπεσώρευσα, αύτόθι 4: ώς παράδειγμα τής τοιαύτης χρήσεως άναφέρεται τού 'Επικούρου έν Διογ. Α. 10. 142, εί καταπυκνώτω πάσα ήδονή

κτλ. (άλλά τό λοιπόν τής προτάσεως φαίνεται έφάρμενον) πρβλ. καταπύκνωσις: καταπεπυκνωμένη ήδονή, ή τελεία, ή άπόλυτος: καταπεπύκνωται ή τού 'Αριστοτέλους πραγματεία, πυκνή, συγχή ή χρήσις αύτής γέγονεν, Πορφρ. β. Πλάτ. 14. 23, 136.

III. Παθ., συμπυκνούμαι, επί τινος είδών συλλογισμού (πρβλ. πυκνώω V), 'Αριστ. 'Αγαλυτ. Πρότ. 1. 14, 2: άλλά, εί μη καταπυκνώσθαι τι, άν δέν είνε πάντοτε εύκολον, έφαρμόσιμον, Μ. 'Αντων. 5. 9.

καταπύκνωσις, εως, ή, συμπύκνωσις (ίδε καταπυκνώω II), τού ήδομένου, καταπεπυκνωμένη ήδονή, 'Αλκίρων 3. 35. 2) έν τῆ μουσική (πρβλ. πυκνώμα III), 'Αριστόξ. σ. 28, Νικόμ., κλ. καταπυκνωτέον, ήμ. επίθ., πρέπει νά καταπυκνώσῃ τις, Θίων σ. 91, 8, έκδ. Hiller.

καταπυκνέω, καταβάλλω έν πυγμαχία, Σχδλ. είς 'Απολλ. Ρδδ. Α. 106: και τό Παθ. καταπυκνέομαι Εύστ.

καταπυκνώομαι, άποθ., έρπυνώ έκ τού πλησίον, έρωτώ άκριδώς νά μάθω, Βυζ.

καταπυργώ, οχυρώνω, εφοδιάζω μέ πύργους, 'Αννα Κομν. καταπυρίζω, και ποιητ. τύπος καπυρίζω, καταπυρακτώ, κατακαίω.

κατάπυργος, ον, διάπυργος, πεπυρωμένος, άναμμένος. καταπυρπολίω, καταστρέφω ή έρημώνα διά πυρός, πυρπολώ, κατακαίω, 'Αριστοφ. Θεσμ. 243, Πολύδ. 5. 19, 8.

καταπυρλόησις, εως, ή, τό νά καταπυρλόη τις, 'Εφραίμ Σ', 2083.

κατάπυρρος, ον, λίαν πυρρός, έρυθρός, Διοσκ. 2. 184.

καταπυρούω, έπισταμι. άντι τού πυρσεύω, τινά, φωτίζω, κατακάμνω τινά, Έκκλ.

καταπυτίζω, εξακολουθώ ύγρον πρός τό κάτω διά μικρού άνοιγματος, καταίνω, και Παθ., άχρισ άν καταπυτιοθῆ πάν τού ύγρον 'Ηρων έν 'Αρχ. Μαθ. σ. 206.

καταπύγων, ον, έχων μακρόν πύγωνα, μακρογένειος, Διόδ. 3. 63: κατάκομοι και καταπύγυνες Στράβ. 771.

καταπυλίω, πωλώ, Κλήμ. 'Αλ. 274, κτλ.

καταπυμάζω ότω καλώς τό πώμα, έντελώς κλείω, βουλλώνω, καταπυμάζομεν τήν όπήν, ώστε άποκεκλεισθαι .. 'Ηρων έν 'Αρχ. Μαθ. σ. 272 (πρβλ. καταβάζω).

κατάρα [άρ], 'Ιων. -άρη, ή, κακή άρά, ή κατά τινος άρά, κατάρη, κατάρην ποιέσθαι τινι, καταρῶμαι τινά, 'Ηρόδ. 1. 165. ού άντίθετον είναι, άρην έποίησαντο 6. 63: έποίησαντο νόμον τε και κατάρην μη θρέψειν κόμην .. μηδένα αύτόθι: 82: ενά κατάρης τευ, ένεκα κατάρης τίνος, ό αυτ. 4. 30: διδόναι τινά κατάρα Εύρ. 'Εκ. 944, άντίθετον τῷ εύχῆ, κατάρη τινι άλλ' ούκ εύχῆ όμοιον Πλάτ. 'Αλκ. 2. 143B: μάλλον έκ κατάρης ή κατ'εύχην 'Αριστείδ. 2. 424, 7: κατάρας έγγυς 1. 214: κατάραι γίνονται κατά τινος Πολύδ. 24. 8, 7: περιθύμως κ. Διοσχλ. Θήβ. 725: μητρός φόνιοι κατάραι Εύρ. 'Ηλ. 1324 εκ τραγικής κατάρας Πλουτ. π. Φιλαδέφρ. 483Γ: τήν κ. άναγράφαι Διόδ. 1. 45: τήν κ. στηλιτεύσαι Πλουτ. 'Ηθ. 354B: τύπος κατάρας έναντίον τών τυμωρῶνων άπομνημόνευσις είναι ή έν Ευσόκτῃ έπιγραφή τού 6' μ. Χ. αιώος δημοσιευθείσα έν τῷ 'Αρχαίολ. έφημερίδι 1892.

κατ'αραιρημένος, 'Ιων. μετοχ. παθ. πρμ. τού καθαίρειω, 'Ηρόδ.

κατάρακτης, κατάρρακτηός, κατάρρακτηκός, ίδε καταρράκτης, καταρρακτηός, καταρρακτηός.

κατ-αράομαι [αρ 'Ομ., άρ 'Αττ.], 'Ιων. -αρίομαι, μέλλ. -εύομαι, 'Ιων. -ήσομαι' άποθ., έκφέρω κατάρας έναντίον τινός, εύχομαι τό κακόν, τινί τι, τῷ δέ κατάρωνται πάντες βροτοί, άλλε' όπίσωσ' 'Οδ. Τ. 330: (άνευ τής δοτ.) πολλά κατάρητο, έέφερε πολλάς κατάρας, 'Ιδ. Ι. 454: κεφαλή πολλά κ. 'Ηρόδ. 2. 39, πρβλ. Δημ. 653. 5: κ. τήν 'Ισίν τινι, 'Ανθ. Π. 11. 115: — μετ' άπαρ., κατάρωνται δ' άπολέσθαι, εύχονται νά άπολέσθῃ, 'Θεογν. 277. κ. μη τά πλοία στεγανά γενέσθαι 'Αριστ. 'Αποσπ. 513, πρβλ. 143, Πολύδ. 15. 29, 14: — συγχ. μετά δοτ. προσ. μόνον, κατάραστο τῷ ατίψω Ξεν. 'Αν. 7. 7, 48, 'Ηρόδ. 4. 184: κατάρῶ σὺ τῷ διδασκάλῳ 'Αριστοφ. Νεφ. 871, Βάτρ. 746: έν τῷ δήμῳ κατάρῶ Φιλίππῳ Δημ. 435. 2, κτλ.: παρὰ μεταγ., μετ' αἰτ. προσ., κατάρωνται τούς πολιτάς Πλουτ. Κάτων Νεώτ. 32, Λουκ. 'Ον. 27, Εύγγ. x. Μάρκ. ια', 21: — άντίθ. τῷ έπαίνείν. άν μέν εὐ συμβουλεύσας φανῶ, πολλοί εσεσθε οι έπαινοῦντες, άν δέ κακῶς, πολλοί οι καταρῶμενοι Ξεν. 'Αν. 5. 6, 4: εύλόγειτε τούς καταρῶμενος ύμῶς Εύαγγ. x. Ματθ. ε', 44: άποθ., έκφέρω κατάρας, 'Αριστοφ. Σφ. 614, Δημ. 320. 7: καταρῶται ό κήρυξ καθ' έκάστην εκκλησίαν 653. 5: — Παρὰ τοῖς 'Εβδ. εύρίσκομεν παθ. άόρ. κατάρῶθην [α], επί παθ. σημ.: ούτω και μετοχ. παθ. πρμ. κατάρῶμενος, καθ' οὐ κατάρη γέννηται, κατάρωτος, Πλουτ. Λούκουλ. 18: πορεύεσθε άπί' έμοῦ οι κατάρῶμενοι Ματθ. καταραθείη ή ημέρα έκείνη 'Εβδ. — Περί τής χρήσεως νῦν τῶν μέσ. και παθητ. άορίστων σοφάτα διδάσκει ό Κόντος έν Γλωσσ. Παρατρ. σ. 471..